

[Albrechtsen]

den samme perspektivløse politik, som EF fører. Norden og EF skal gøres til to alen ud af ét stykke. Det er sådan set essensen i sagen. Det er en politik, som peger frem mod et stærkt centraliseret, superkapitalistisk højteknologisamfund.

Den bærende idé i denne handlingsplan er for det første traditionel socialdemokratisk krisepolitik, der bygger på, at den fulde beskæftigelse skal skabes gennem øget vækst på storindustriens betingelser. For det andet afspejler handlingsplanen vel ret præcist fællespunktet for de konservative partier og så det meget centralistisk tænkende svenske socialdemokrati.

Først og fremmest bygger planen på den indkomstpoltitiske filosofi. Det siges ikke med rene ord i rapporten – ordet »indkomstpoltik« nævnes vel næppe udtrykkeligt, i hvert fald ikke ordet »lønpolitik« – men det er det bærende element i rapporten, at man vil have en lavere lønregulering i Norden end i den øvrige del af Europa, i den øvrige del af den industrialiserede verden. De nordiske arbejdere skal kræve mindre i løn, således at den nordiske storkapital får mulighed for at styrke sig på andre landes arbejders bekostning.

Endvidere går rapporten ind på spørgsmålet om fjernelse af forskellige handelshindringer mellem de nordiske lande; bl.a. kritiseres erhvervsstøtteordninger og subsidieordninger, eksportstøtteordninger osv., som findes i de enkelte lande, og det synes jeg er meget fint, det er noget, VS faktisk har kritiseret i årevis. Men så går rapporten over til at behandle, hvordan man gennem forskellige former for eksportfremme og eksportfinansieringsmæssige indsatser kan sikre de nordiske lande som en helhed en større andel af verdensmarkedet. Det forekommer mig, at der er en betydelig inkonsekvens i tankegang i rapporten på dette punkt; der er ikke rigtig sammenhæng i tingene.

De konkrete projekter er helt i overensstemmelse med visionen om det superkapitalistiske højteknologisamfund. Så vidt jeg kan se, er det store vejprojekter, bredbåndnet, superdatamater, telekommunikationssystemer og den slags ting, som er den reelle essens i denne rapport, det, der er substans i.

Nu kan man nok sige, at en stor del af planen måske i virkeligheden ikke bliver til noget, f.eks. den faste forbindelse over Øre-

sund – det må vi håbe ikke bliver til noget. Men vi må jo vurdere planen på det, som der står i den, det, der er dens intentioner.

Der er også grund til at tage den alvorligt, fordi de regeringer, som findes i Norden, i ganske særlig grad selvfølgelig den danske, faktisk står for den konservative krisepolitik, som planen grundlæggende bygger på.

Hvis visionerne i denne handlingsplan føres ud i deres yderste konsekvens, mener jeg, at man simpelt hen gør Norden til en slags appendiks til EF, en erhvervsstruktur, der orienterer sig fuldstændig mod EF. Det ligger også i bl.a. infrastrukturforslagene og i virkeligheden også i data- og telekommunikationsforslagene, som jo er forslag, der i og for sig tjener til at sammenkoble det nordiske marked med EF-markedet. Det er den væsentligste funktion i dem.

Hr. Anker Jørgensen var lidt inde på, at det er den essens, der er i tingene, da han sagde, at man i EF, i Norden og i OECD egentlig ville det samme. Det var det udtryk, hr. Anker Jørgensen benyttede, samtidig med at han kaldte det under et samlet begreb: Norden i vækst, og hr. Anker Jørgensen ville vel også bruge begrebet EF i vækst. Det er sammenhængen i disse ting.

Jeg er ganske enig i den kritik, der også er fremført fra SFs side om, at der er en række punkter i planen, som man ikke har fået gjort nær tilstrækkeligt ved, og det er især på energi- og miljøområdet, at der kunne gøres meget mere. Jeg ser det nu ikke som en tilfældig forglemmelse, men snarere som en systematisk konsekvens af den tankegang, der ligger i den handlingsplan.

Men der kunne, hvis man ville gå en anden vej i det nordiske samarbejde, sættes virkelig på udviklingen af vedvarende energikilder, miljøbeskyttelsen osv., og man kunne tage gennemgribende nordiske initiativer til at mindske de nordiske landes afhængighed af import af råvarer, olie o.lign. og på den måde være med til at føre en politik på nordisk plan, der på én gang kunne mindske de nordiske landes afhængighed af at skulle deltage i udplyndringen af den tredje verden og samtidig være med til at pege i en anden retning end det centralistiske samfund, som der nu peges på.

I den forbindelse synes jeg, det er positivt, at man f.eks. i Nordisk Alternativ Kampagne begynder at gennemdiskutere, hvordan man